

EL ROBOTORI A L'ESCOLA

Tot va començar el darrer dia de vacances d'estiu. A Barcelona es celebrava un clàssic, un Barça-Madrid, que es jugava a la mateixa ciutat.

Tres amics molt amics, que es deien Gerard, Eric i Max, van anar a veure el partit

Tot just quan el Barça guanyava 3-0, va sonar l'alarma de la botiga del bar. Van sortir una colla de lladres, exactament eren set, però de sobte...

— Ajuda, que algú m'ajudi!-va dir el Gerard que havia anat al bar- quin mal!!!!

—Ho has sentit Eric? En Gerard està cridant-va dir en Max- anem a ajudar-lo!

—D'acord!-va dir l'Eric.

Quan corrien cap el bar els lladres van passar just pel seu costat, i van veure que tenien una marca al coll, semblava una cobra.

Quan van veure en Gerard, van veure que l'hi havia caigut una taula a sobre de la cama.

—Hola nois, em podeu ajudar?-va preguntar en Gerard adolorit-em sembla que m'he trencat la cama.

Aleshores van veure que el senyor de la barra era mort! Semblava que li havien disparat

—M'ha anat d'un pèl de que no em disparen a mi també!-va exclamar en Gerard.

Pero l'Eric va trepitjar alguna cosa.

—Què és això?- va dir l'Eric agafant el paper que havia trepitjat.

—Sembla una llista...-va dir en Max aguantant al Gerard- Ja ho sé! Es una llista de llocs on atracar!

El següent lloc, és ni més ni menys, que a l'escola el dia 30 de novembre.

—Bé, encara tinc temps de recuperar-me-va dir en Gerard- jo intentaré recuperar-me.

—Doncs jo buscaré informació a la biblioteca, sobre el lladres-va dir en Max.

—Doncs jo jugaré a videojocs -va dir l'Eric tan tranquil.

—Com que jugaràs a videojocs? Tu també has d'ajudar!-va exclamar en Max mentre li donava un clatellot (que per cert en Max té molta força perquè fa karate).

Aquella mateixa tarda en Max va anar a la biblioteca més gran de Barcelona a buscar un llibre amb el delinqüents mes famosos de la ciutat.

—A veure... aquest servirà! -va dir en Max mentre agafava un llibre.

Aquest llibre es titulava: "Lladres i gansters Barcelona 2023".

Però mentre estava llegint... els llums es van apagar i es va sentir un soroll era com...zasss! va notar un tall al braç.

Quan els llums es van obrir va veure que tenia un tall al braç, i també hi havia un ganivet clavat a la taula.

—Dos centímetres més a la dreta i no ho explico! -va exclamar en Max. però de sobte...

—Ahh, no puc haver fallat!- va dir una veu sospitosa des del darrere d'un prestatge.

En Max només sentir ho va córrer cap al prestatge d'on havia sortit aquella veu, però no hi havia ningú. Va pensar que la bibliotecària sabia alguna cosa, així que va anar a preguntar-li:

—Bona tarda, sap si ha entrat algú sospitós?-va preguntar en Max.

—Mmm...ara que ho dius, sí que ha entrat algú sospitós-va recordar la bibliotecària-

anava vestit de negre, era alt i feia por, tenia uns ulls vermells...espera...estàs prenent notes?

—Sí-va afirmar en Max.

—Bé, tant se val, jo segueixo-va continuar la bibliotecària- és veritat! Ara que me'n recordo, quan es va ficar la mà a la butxaca, va sonar un "clic" i els llums es van apagar.

—Moltes gràcies!-va agrair en Max.

Al mateix temps, a casa, l'Eric estava buscant informació a l'ordinador.

—Ostres!-va cridar l'Eric al veure qui eren.

El primer dia d'escola del curs de 5è, els tres amics es van reunir a l'hora del pati, i van pensar que potser a l'escola hi havia alguna cosa de valor. Així que van anar a preguntar a direcció.

—Mmmm, alguna cosa de valor...-va pensar la directora- Sí, a l'aula d'història, tenim un paper d'un emperador romà anomenat "La Cobra", perquè quan era un soldat, era silenciós i mortal com una cobra.

—Moltes gràcies!-van dir tots a l'uníson.

—D'acord ara haurem de pensar una forma de trobar-los quan hagin robat el paper-va dir en Gerard.

—Ja ho sé, tinc una idea!-va cridar l'Eric.

—Tu?- va cridar en Max sorprès perquè l'Eric mai no tenia idees.

—Sí, és molt bona idea-va repetir l'Eric.

—Va doncs digue'ns-la! -va esbufegar en Gerard.

—Es tracta de col·locar un rastrejador en el paper-va dir l'Eric.

—I d'on el podem treure?-va preguntar en Max.

—El faré jo, és clar-va contestar- com ja sabeu tinc facilitat per la informàtica i no és tan difícil programar un rastrejador.

Quan la classe es va acabar l'Eric va marxar cap a casa i es va tancar a la seva habitació on va començar a programar, i al cap d'uns dies el va acabar.

I els dies van anar passant fins que va arribar el 30 de novembre. A l'hora d'història van col·locar el rastrejador i a l'hora de dinar va sonar la alarma.

—Han entrat uns lladres, si-us-plau mantingueu la calma!-va dir la directora per l'alarma.

—Bé!-va dir l'Eric-anem a provar si funciona.

Dit i fet, l'Eric va encendre el mòbil i va entrar en una app que es deia "Crea i segueix" i va veure que el rastrejador del paper se n'anava fins al Passeig Maragall. Els nois van trucar a la policia i els van dir: "Us esperem aquí".

Quan la policia va arribar al Passeig Maragall, els nois ja havien detingut als lladres!

—Bona feina- va dir un policia-us mereixeu un premi! -mentre treia unes medalles de la butxaca.

—Nosaltres ens ocupem dels lladres!-va dir una altra policia.

Des d'aquell dia tothom els anomenava: "Els herois de l'escola".

Fi

Tobio#75

Categoria B. 10 anys